

РЕШЕНИЕ

№ 2425

гр. София, 09.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова

Господин Ст. Тонев

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Господин Ст. Тонев Въззивно гражданско дело
№ 20211100507520 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение №20029580/01.02.2021г., постановено по гр.д. № 13218/ 2018 г. по описа на Софийски районен съд, 26-ти състав, е признато за установено по искове с правно сонование чл. 415 вр. чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 232, ал. 2 ЗЗД, че П. М. Й. дължи на Областна администрация на Област София сума в размер на 10904,76 лв., представляваща дължима наемна цена за периода от м.02.2011 г. до м.01.2014 г. по договор за наем от 19.12.2000 г. и споразумение от 02.08.2007 г. на недвижим имот, представляващ апартамент №48, намиращ се в гр. София, ж.к. ****, като са отхвърлени исковете в останалите части като неоснователни. С решението ответникът е осъден да заплати на Областна администрация на Област София сумат от 460,99 лв. – разноски за производството.

Постановеното по делото решение е обжалвано от ответника в производството – П.Й., в уважената част. Жалбоподателят излага, че решението било неправилно, постановено при нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила, било необосновано, а също и недопустимо. Твърди, че искът бил за обезщетение, а не за наем, като наличието на наемно правоотношение и претенцията за наемна цена били факти, които не били твърдени от страните. Сочил, че наемното правоотношение по договора от 2000 г. било прекратено. Твърди, че съдът се е произнесъл по непредаден иск. Излага, че съдът не се е произнесъл по възражението на ответника за липса на материалноправна и

процесуалноправна легитимация на ищеца. Поддържа оспорването на акта за държавна собственост, като твърди, че процесният имот бил общинска, а не държавна собственост. Излага, че споразумението от 02.08.2007 г. било нищожно, тъй като противоречало на закона, заобикаляло закона, противоречало на добрите нрави, имало невъзможен предмет и липсвало съгласие. Поддържа възражението, че ответникът не ползвал имота, Твърди, че районният съд не е обсъдил събраните доказателства. Поради изложеното моли решението на СРС да бъде обезсилено, евентуално - отменено и предявените иски да бъдат изцяло отхвърлени. Претендира присъждане на разноските.

Ответникът по жалбата – Областна администрация на Област София, не е депозирал отговор. В открито съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата и иска потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендира разноски.

С определение №4374/22.11.2021 г. по в.гр.д. № 7520/2021 г. по описа на СГС въззивният състав е приел, че дадената от първоинстанционния съд правна квалификация на иска – чл. 232, ал. 2 ЗЗД, е правилна.

Софийски градски съд, след като обсъди изложените от страните доводи и прецени събраните по делото доказателства, и в съответствие с правомощията си регламентирани в чл. 269 ГПК, намира следното:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в законоустановения срок, предвиден в чл. 259, ал. 1 ГПК, от страна в процеса, имаща право и интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

От фактическа страна по делото се установява следното:

На 19.12.2000 г. между областния управител на област София, като наемодател, и П.Й., като наемател, е сключен договор, с който на последния е предоставен за ползване недвижим имот – частна държавна собственост, представляващ апартамент № 48, находящ се в гр. София, р-н „Красно село“, ул. „****“, срещу поемане на насрещно задължение от наемателя да заплаща на наемодателя наемна цена в размер на 43,43 лв. месечно, платима всеки месец до двадесето число. Наемателят е длъжен да заплаща данък сгради за ползвания нает имот. В договора не е посочен срок, за който се сключва.

Със споразумение от 02.08.2007 г., в сила от 01.01.2007 г., сключено между Областна администрация на Област София и П.Й., страните по него са се съгласили Й. да обитава и пази недвижим имот – частна държавна собственост, представляващ апартамент № 48, находящ се в гр. София, р-н „Красно село“, ул. „****“, АДС № 03526/11.12.2003 г. Й. се задължава да заплаща на Областна администрация на Област София месечно обезщетение по чл. 59, ал. 1 ЗЗД в размер на 302,91 лв. Й. се задължава да заплаща дължимите експлоатационни разходи, както и да извършва за своя сметка всички текущи и основни ремонти, необходими за поддържането на имота. Й. се задължава да осигурява достъп до имота на представители на Областна администрация на Област София, както и да го освободи в едномесечен срок след уведомяване от областната администрация. Уговорени са неустойки при неизпълнение на задълженията за заплащане на месечното обезщетение и за освобождаване на имота в срок.

От представените заповед № РД-15-199/27.10.2014 г. на областния

управител на Област София, с която се изземва гореописания имот, решение № 4143/15.06.2015 г. по адм.д. № 11104/2014 г. по описа на АССГ, и решение № 176/09.01.2017 г. по адм.д. № 11672/2015 г. по описа на ВАС, с което са отменени решение № 4143/15.06.2015 г. по адм.д. № 11104/2014 г. по описа на АССГ и заповед № РД-15-199/27.10.2014 г. на областния управител на Област София, се установява, че процесният имот е частна държавна собственост, управлява се от Областна администрация на Област София, а се държи от ответника Й..

В справка извлечение от 28.01.2014 г. е посочено, че за периода м.05.2009 г. – м. 01.2014 г. Й. дължи на областната администрация сумата от 17146,60 лв. за ползването на процесния имот, както и сумата от 1595,23 лв. – такса „Битови отпадъци“ за периода от м.01.2005 г. – 12.2013г. Към справката е приложено извлечение от счетоводните регистри, водени от областната администрация, от което е видно, че в счетоводните записвания дължимата от Й. сума от 17146,60 лв. е посочена като наемна цена.

От констативни протоколи от 28.04.2010 г. и от 26.07.2013 г. се установява, че към момента на съставянето им Й. е ползвал процесния имот.

С акт за частна държавна собственост № 03526/11.12.2003 г. и акт за частна държавна собственост №09438/30.03.2017 г. се установява, че процесният имот е частна държавна собственост, чието управление е предоставено на областния управител на Област София.

Представена е нотариална покана от 11.07.2007 г. за прекратяване на наемното правоотношение между областната администрация и Й. като страните не спорят, че поканата не е връчена редовно на Й..

В първоинстанционното производство е изслушана и приета ССЧЕ, която въззивният съд също кредитира като компетентно изготвена и обоснована, от която се установява, че разликата между начислените суми за дължим наем за процесния имот за периода 03.2010 г. – 01.2014 г. и платените от ответника суми за същия период е в размер на 14117,50 лв.

Представена е молба от 22.10.2013 г., за чийто автор е посочен П.Й.. Същата е оспорена като неистински документ, като е назначена съдебно-почеркова експертиза, която е установила, че подписът не е съставен от Й.. С оглед на изложеното, молбата е изключена от доказателствения материал.

В производството не са събрани други относими, необходими и допустими доказателства.

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

На 30.01.2014 г. Областна администрация на Област София е депозирила заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК срещу П.Й.. Вземането е за сумата от 18741,83 лв., от които 17146,60 лв. – дължимо и неплатено обезщетение за обитаван без основание имот – държавна собственост за период м.05.2009 г. – м. 01.2014 г., включително; 1595,23 лв. – такса „Битови отпадъци“ за периода м.01.2005г. – м.12.2013 г. В заявлението е посочено, че вземането произтича от споразумение рег. № РД-50-04/02.08.2007 г.

На 05.02.2014 г. СРС, 26 състав, е издал заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК срещу П.Й.. Разпоредено е длъжникът Й. да заплати на Областна

администрация на Област София сумата от 17146,60 лв. – дължимо и неплатено обезщетение за обитаван без основание имот – държавна собственост за период м.05.2009 г. – м. 01.2014 г., включително; 1595,23 лв. – такса „Битови отпадъци“ за периода м.01.2005г. – м.12.2013 г.; 374,84 лв. – разноски по делото.

За посочените задължения е издаден изпълнителен лист от 05.02.2014г.

В срок е постъпило възражение по чл. 414 ГПК от длъжника, във връзка с което на заявителя е дадено указание да предяви установителен иск за вземането си.

С депозираната в указания срок искова молба ищецът е поискал да бъде признато за установено, че ответникът дължи на областната администрация сумата от 14117,50 лв. – неизплатен и дължим остатък до пълния размер на стойността по споразумение рег. № РД-50-04/02.08.2007г., подписано между страните и извлечение за дължимите суми по договора, представляващо месечно обезщетение за периода м.март 2010 г. – м. януари 2014 г. по чл. 59, ал. 1 ЗЗД за обитаван без основание имот; 1595,23 лв. – неплатена такса „Битови отпадъци“ за периода 01.01.2005 г. – 31.12.2013 г.

След указания на СРС исковата молба е уточнена с молба от 20.04.2018 г., с която е заявено, че сумите, предмет на иска, са дължими на основание споразумение № РД-50-04/02.08.2007 г., сключено със знанието и съгласието на областния управител и ответника П.И..

С отговора на исковата молба ответникът е оспорил допустимостта и основателността на исковата претенция изцяло по изложени в него подробни съображения.

За да уважи частично иска на областна администрация, първоинстанционният съд е приел, че между страните по спора е съществувало валидно наемно правоотношение през процесния период, което е възникнало с договора от 2000 г. и е изменено със споразумението от 02.08.2007 г. С оглед на горното съдът е приел, че претендираните суми за ползване на имота са дължими като наемна цена. За да отхвърли частично иска, съдът е приел, че с оглед направеното възражение за изтекла погасителна давност, вземанията с падеж, настъпил до 30.01.2011 г. са погасени по давност, а също – че не били представени доказателства за възникването и размера на задължението за такса „битови отпадъци“, както и реалното плащане на тази такса от ищеца.

Предмет на въззивното производство е само частта, с която исковете на областна администрация са уважени.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Възражението, изложено във въззивната жалба, за недопустимост на обжалвания акт поради липса на процесуална легитимация на ищеца, е неоснователно.

В константната практика на ВКС /напр. Определение №88/15.02.2016г. ВКС, ТК, второ отделение, ч.т.д. № 2857/2015 г./ се приема че, процесуалната легитимация на ищеца се обуславя от заявената с исковата молба принадлежност на спорното материално право към патримониума му и произтича единствено от неговото правно твърдение, а не от никакви обективни факти, подлежащи на доказване. Съответствието между процесуалната и материалната легитимация, което се установява по пътя на доказването, обосновава основателността, а не допустимостта на иска.

За пълнота следва да се отбележи, че качеството на собственик не обуславя нито процесуалната, нито материалната легитимация на ищеца по иск с правно основание чл. 232, ал. 2 ЗЗД.

Първоинстанционният съд се е произнесъл по иск, с който е бил сезиран от ищеца, поради което не е допуснато нарушение на диспозитивното начало. Действително, ищецът не е квалифицирал експлицитно претенцията си като такава за наемна цена, но с оглед заявеното с уточняващата молба от 20.04.2018 г., че вземанията произтичат от споразумение, сключено със знанието и съгласието на ищеца, от което споразумение произтича задължение за заплащане на определена сума, и като се има предвид задължението на съда да дава правна квалификация на твърденията и претенциите на страните, то следва да се приеме, че квалификацията, посочена още в определението по чл. 140 ГПК – чл. 232, ал. 2 ЗЗД е правилна, поради което съдът се е произнесъл в рамките на сезирането.

Съдът съобразява и това, че в случая е сезиран с иск, предявен по реда на чл. 422 ГПК, който има за предмет установяване на вземанията на кредитора срещу длъжника, за които е издадена заповед за изпълнение. Ето защо и за да е налице интерес от предявяване на установителен иск по чл. 422 ГПК, което е абсолютна процесуална предпоставка за надлежно упражняване правото на иск, за която съдът следи служебно, следва да бъде установено, че срещу ответника е издадена заповед за изпълнение с предмет вземането, чието съществуване се иска съдът да установи в исковия процес със сила на пресъдено нещо.

В настоящия случай от приложените гр.д. № 13218/2018 г. по описа на СРС, 26-ти състав, и ч.гр.д. 4816/2014 г. по описа на СРС, 26 състав, е видно, че срещу длъжникът Й. е издавана заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК за вземане за сумата от 17146,60, представляваща дължима сума за обитаване от длъжника на имот в периода 05.2009 г. – 01.2014 г., поради което за ищеца има интерес от предявяване на установителен иск по чл. 422 ГПК за вземане за наемна цена за този размер и период, което го прави допустим.

По правилността на решението въззивният състав намира следното:

Както беше посочено, с оглед уточненията на правопораждащите предявената претенция факти и на петитума на иска, направени от ищеца пред първоинстанционната инстанция, се налага извода, че предявеният по реда на чл. 422 ГПК иск следва да се квалифицира по чл. 232, ал. 2, предл. 1 ЗЗД. Това е така, тъй като с молба от 20.04.2018 г. ищецът изрично заявява, че процесната сума е дължима на основание споразумение, сключено със знанието и съгласието на ищеца. Макар и цитираното споразумение от 02.08.2007 г. да сочи изрично за свое правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД, то

съдът не е обвързан от квалификацията на правоотношенията, дадена от страните по тях, а дължи самостоятелна преценка. Характерът на облигационната връзка се определя от естеството на взаимните права и задължения на страните по договора. В разглеждания случай със споразумението от 02.08.2007г. за ответника е възникнало правото да обитава и пази процесния недвижим имот на облигационно основание, както е посочено в него, срещу което право ответникът поема задължение за заплащане на цена ежесечно. В тежест на Й. е уговорено задължението да заплаща дължимите експлоатационни разходи и да извършва за своя сметка всички текущи и основни ремонти, необходими за поддържането на имота. Оценката на описаните в споразумението права и задължения води до извод, че правоотношението, което възниква от него, има характера на наемно правоотношение по смисъла на чл. 228 и сл. 33Д, поради което и самата сделка следва да се разглежда като договор за наем. Ето защо и доколкото съдът е обвързан при произнасянето си от заявените от ищеца основание и петитум на предявения иск, то в случая следва да се разгледа въпроса дали вземане за наемна цена е възникнало в тежест на ответника на предявеното договорно основание за целия спорен период, като на разглеждане не подлежи изобщо въпроса дали в тежест на последния е възникнало задължение на извъндоговорно основание, произтичащо от продължило от наемателя ползване на недвижим имот, собственост на ищеца, след прекратяване на сключен между тях договор за наем.

По иска с правно основание чл. 232, ал. 2, предл. 1 33Д за периода от 02.2011 г. до 01.2014 г.:

Не се спори по делото, а същото се установява и от приетите писмени доказателства, че между страните са валидно възникнали облигационни отношения по сключен на 19.12.2000 г. договор за наем на недвижим имот, представляващ представляващ апартамент №48, намиращ се в гр. София, ж.к. ****. От актовете за държавна собственост, представени пред СРС се установява, че недвижимият имот, предмет на тази сделка, който се предоставя за ползване на наемателя, е частна държавна собственост. Представените актове имат обвързваща доказателствена сила, като от страна на ответника не са представени доказателства, които да я оборват. В договора не е посочен срок, за който се сключва, но доколкото при сключването му е действал ЗДС, който предвижда в актуалната тогава редакция, че срокът за наемане на помещения частна държавна собственост не може да бъде по-дълъг от 3 години, освен със съгласието на министъра на регионалното развитие и благоустройството (чл. 19, ал. 3, вр. ал. 1), то договорът следва да се счита сключен за срок от 3 години.

Първоинстанционният съд приема, че договорът от 19.12.2000г. не е прекратен. Този извод не се споделя от настоящия въззивен състав.

Доколкото в производството се установява, че срокът на действие на договора за наем от 19.12.2000 г. е тригодишен и договорът е в сила от 16.11.2000 г., то срокът е изтекъл на 16.11.2003 г. От събраните доказателства – констативни протоколи се установява, че и след изтичане на договора, включително през процесния период, Й. е продължил да ползва отдадения под наем недвижим имот.

Съдът съобразява, че с оглед това, че имотът, който е предмет на

процесната сделка, е частна държавна собственост, следва да се съобразят специалните правила, предвидени в Закона за държавната собственост и правилника за прилагането му, които регулират обществените отношения, свързани с управлението на такива имоти, включително и отдаването им под наем, които правила изключват приложението на общите такива, регламентирани в ЗЗД.

Към датата на сключване на договора за наем от 19.12.2000 г. е действала разпоредбата на чл. 19, ал. 3 ЗДС, която в редакцията си към този момент е предлагала, че срокът за наемане на имоти или части от тях - частна държавна собственост, не може да бъде по-дълъг от 3 години, освен със съгласието на министъра на регионалното развитие и благоустройството. След като в посочената специална правна норма е уредена законова забрана за отдаване под наем на имот - частна държавна собственост, над определения в нея срок, то се налага извода, че недвижими вещи от този вид не могат да бъдат предмет на безсрочни наемни правоотношения. Следователно с изтичане на срока на действие на наемния договор от 19.12.2000 г., което е станало на 16.11.2003 г., същият е прекратен, като с оглед неприложимостта на чл. 236, ал. 1 ЗЗД към процесното наемно правоотношение, продължилото от наемателката ползване на имота след това не може да доведе до продължаване на действието на наемната сделка. Не се установява преди изтичане на тригодишния срок да е постигнато съгласие между страните по този договор за неговото изменение по отношение на уговорения срок на действието му. Доказателства в тази насока няма представени по делото.

При това положение следва да се отговори на въпроса дали със споразумението от 02.08.2007 г. е възникнало валидно наемно правоотношение.

Ответникът се позовава на нищожност поради противоречие със закона – нарушение на императивната норма на чл.19 ЗДС.

Нормата на чл.26, ал.1 ЗЗД регламентира, че нищожни са договорите, които противоречат на закона.

С решение по чл. 290 от ГПК № 92 от 22.08.2013 г. по т.д. 1107/11 г., ВКС, ТК, II отделение, е посочено, че „основанията за нищожност са общи и конкретни. Общо основание на закона е нарушение на закона, регламентирано в чл. 26, ал.1, пр. 1 ЗЗД. Противоречието със закона представлява несъобразяване с предписанията на императивни правни норми, поради което за да се установи наличието на общото основание, е необходимо да се прецени дали твърдяната от ищеца конкретна правна норма е императивна и дали сделката е сключена или съдържанието ѝ противоречи на тази правна норма. Противоречието на закона е общото основание за нищожност на сделката, което за да се приложи предвид неговия бланкетен характер трябва да се съчетае с конкретно противоречие на отделна правна норма. Противоречието със закона се отнася за всички сделки, независимо от страните по тях и вида на сделките. Специалните императивни норми могат да регламентират начина на сключване или съдържанието на сделката и при нарушаване на някоя от тях сделката би била нищожна на основание чл. 26, ал.1, пр. 1 от ЗЗД във връзка с императивна правна норма.“ Освен това в решението се подчертава, че следва да се разгледа разграничението на

императивните правни норми на задължаващи и забраняващи. При посоченото разграничение съдът извежда правилото, че забраняващите правни норми предписват на адресатите да се въздържат от такова поведение, с което биха нарушили установеното от закона ограничение. Като в този случай това се отнася до сключването на сделката и самото ѝ действие, целеният с нея резултат, а не до изпълнение на правата и задълженията по сделката. Само несъобразяването с посочените забраняващи императивни правни норми води до предвидения в чл. 26, ал.1, пр. 1 от ЗЗД резултат – нищожност поради противоречие със закона.

В Решение № 83/14.08.2019 г. на ВКС, ТК, второ отделение, по т.д. №1549 по описа за 2018 г., се приема, че нарушение на закона, което не е свързано с получаването на забранен от правна норма, произтичаща от закона или подзаконов нормативен акт, резултат от сключения договор, не води до нищожност на основание противоречие на закона съгласно правилото на чл. 26, ал.1, пр. 1 ЗЗД. По аргумент на противното, нарушение на закона, което е свързано с получаването на забранен от правна норма, произтичаща от закона или подзаконов нормативен акт, резултат от сключения договор, води до нищожност на основание противоречие на закона съгласно правилото на чл. 26, ал.1, пр. 1 ЗЗД. Тъкмо такава е настоящата хипотеза, доколкото в резултат от сключеното споразумение, имащо характера на договор за наем, се стига до положение, в което едно лице получава ползването на имот – частна държавна собственост, без да са налице предпоставките за това, установени с императивни правни норми, защитаващи обществен интерес.

В нормата на чл.19, ал.1 ЗДС в приложимата към момента на сключване на оспорения договор – 02.08.2007 г., регламентира, че имоти или части от тях - частна държавна собственост, се отдават под наем от министъра, ръководителя на друго ведомство или областния управител, на когото имотът е предоставен за управление, чрез търг при условия и по ред, определени с правилника за прилагане на закона. Въз основа на резултатите от търга се сключва договор за наем имоти.

В случая от представените АДС се установява, че отдаденият под наем имот е частна държавна собственост, предоставен на областна администрация на Област София. Ето защо въззивният съд счита, че е налице забраната за отдаване под наем по реда на ЗЗД. Не се доказва да е приложен установеният в нормата на чл.19, ал.1 ЗДС ред, а именно: чрез търг, при условия и ред, определени с ППЗДС. В случая страните не спорят, че търг не е провеждан във връзка с отдаването под наем на обектите, предмет на оспорения договор от 02.08.2007 г.

Нормата на чл.19 ЗДС има императивен характер, като същата е в защита на публичен интерес, доколкото се отнася до въвеждането на специален режим за ползване на имот, частна държавна собственост. С оглед на това нарушаването ѝ има за последица нищожност на сключения договор, на чл.26, ал.1, пр.1 ЗЗД.

По изложените съображения въззивният съд приема, че сключеният между страните договор е нищожен, поради противоречие на закона.

Следователно предявеният установителен иск с правно основание чл. 232, ал. 2 ЗЗД е неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен.

Поради разминаването на крайните изводи на двете инстанции обжалваното решение следва да бъде отменено в обжалваната част, с която е уважен искът с правна квалификация чл. 422 ГПК вр. чл. 232, ал. 2, предл. 1 33Д.

По присъждане на направените разноси:

От страна на ответника, който е и жалбоподател в настоящото производство, е направено искане за присъждане на направените разноси пред двете съдебни инстанции, които му се следват с оглед изхода на делото. По делото се доказаха направени от Й. разноси в първоинстанционното производство в размер на 300 лв. – внесен депозит за възнаграждение на вещо лице, и във въззивното – 218,10 лв., заплатена държавна такса. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника следва да се присъди сумата от 518,10 лв.

Така мотивиран Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №20029580/01.02.2021г., постановено по гр.д. № 13218/ 2018 г. по описа на Софийски районен съд, 26-ти състав, в частта, с която е признато за установено по иск с правно основание чл. 415 вр. чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 33Д вр. чл. 232, ал. 2 33Д, че П. М. Й. дължи на Областна администрация на Област София сума в размер на 10904,76 лв., представляваща дължима наемна цена за периода от м.02.2011 г. до м.01.2014 г. по договор за наем от 19.12.2000 г. и споразумение от 02.08.2007 г. на недвижим имот, представляващ апартамент №48, намиращ се в гр. София, ж.к. ****, както и в частта, с която ответникът е осъден да заплати на Областна администрация на Област София сумат от 460,99 лв. – разноси за производството, като вместо него постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Областна администрация на Област София, с Булстат:****, с адрес: гр. София, ул. „****, срещу П. М. Й., с ЕГН: *****, иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 232, ал. 2 33Д за признаване за установено, че П. М. Й. дължи на Областна администрация на Област София сума в размер на 10904,76 лв., представляваща дължима наемна цена за периода от м.02.2011 г. до м.01.2014 г. по договор за наем от 19.12.2000 г. и споразумение от 02.08.2007 г. на недвижим имот, представляващ апартамент №48, намиращ се в гр. София, ж.к. ****.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Областна администрация на Област София, с Булстат:*****, с адрес: гр. София, ул. „*****, да заплати на П. М. Й., с ЕГН: *****, сума в размер на 518,10 лв. /петстотин и осемнадесет лева и десет стотинки/, представляващи разноси, направени в първоинстанционното производство, както и в производството пред въззивния съд.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____